

- 1) Artykuł 2 ust. 1 szóstej dyrektywy Rady nr 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa wymiaru podatku należy interpretować w ten sposób, że jeżeli dwa lub więcej niż dwa świadczenia (lub czynności) dokonane przez podatnika na rzecz konsumenta, rozumianego jako konsumenta przeciętnego, są tak ściśle związane, że obiektywnie tworzą one w aspekcie gospodarczym jedną całość, której rozdzielenie miałoby sztuczny charakter, to wszystkie te świadczenia lub czynności stanowią jednolite świadczenie do celów stosowania podatku od wartości dodanej.
- 2) Jest tak właśnie w przypadku transakcji, w ramach której podatnik dostarcza konsumentowi standardowe oprogramowanie wcześniej opracowane i oferowane do sprzedaży, zarejestrowane na nośniku, jak również zapewnia następnie przystosowanie tego oprogramowania do specyficznych potrzeb tego nabywcy, nawet jeśli następuje to za zapłatą dwóch odrębnych cen.
- 3) Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy 77/388 należy interpretować w ten sposób, że jednolite świadczenie, o którym mowa w pkt 2 sentencji, powinno być kwalifikowane jako „świadczenie usług”, jeżeli okaże się, iż dane przystosowanie nie ma ani charakteru pobocznego, ani pomocniczego, lecz ma charakter dominujący; dzieje się tak w szczególności jeżeli z uwagi na takie czynniki jak jego zakres, jego koszt lub jego czas trwania przystosowanie to ma znaczenie decydujące dla umożliwienia nabywcy użytkowania gotowego oprogramowania.
- 4) Artykuł 9 ust. 2 lit. e) tiret trzeciej dyrektywy 77/388 powinien być interpretowany w ten sposób, że znajduje on zastosowanie do jednolitego świadczenia usług, o którym mowa w pkt 3 sentencji, wykonanego na rzecz podatnika mającego siedzibę we Wspólnocie, lecz w innym państwie niż wykonawca świadczenia.

(¹) Dz.U. C 94 z 17.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 17 listopada 2005 r.

w sprawie C-476/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2001/55/WE — Masowy napływ wysiedleńców — Ochrona tymczasowa — Minimalne standardy)

(2006/C 22/03)

(Język postępowania: grecki)

W sprawie C-476/04, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom

Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 12 listopada 2004 r., **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnicy: M. Kontoy i C. O'Reilly) przeciwko **Republice Greckiej** (pełnomocnik: N. Dafniou), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, pełniący obowiązki prezesa szóstej izby (sprawozdawca), U. Løhmus i A. Ó Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: D. Ruiz-Jarabo Colomer, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 17 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

- 1) Nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/55/WE Rady z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między Państwami Członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami, Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które ciążyą na niej na mocy tej dyrektywy.

- 2) Republika Grecka zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 6 z 08.01.2005

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 17 listopada 2005 r.

w sprawie C-73/05 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 2000/34/WE — Organizacja czasu pracy)

(2006/C 22/04)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-73/05, mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 15 lutego 2005 r. **Komisja Wspólnot Europejskich** (pełnomocnik: N. Yerrell) przeciwko **Republice Francuskiej** (pełnomocnicy: G. de Bergues i O. Christmann), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, pełniący obowiązki prezesa szóstej izby (sprawozdawca), U. Løhmus i A. Ó Caoimh, sędziowie; rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 17 listopada 2005 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco: